

Ακουσόμεθά σου πάλιν περί τούτου... (Μιχάλης Μιχαλακόπουλος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο Απόστολος Παύλος περί το 52 μ.Χ. κατερχόμενος από τη Μακεδονία προς νότο, φλεγόταν από την επιθυμία να γνωρίσει από κοντά την πόλη της σοφίας και της τέχνης, την κοσμολάλητη Αθήνα. Δεν είχε σβήσει εκεί εντελώς το φως της γνώσης και της φιλοσοφίας, που φώτισε τον κόσμο πριν τέσσερους – πέντε αιώνες π.Χ.. Σιγόκαιγε ακόμα κάτου από την Ακρόπολη, την Αγορά του Κεραμικού, την Πνύκα. Κάποιοι γέροντες δάσκαλοι, απομεινάρια των Στωικών και Επικουρείων, μιλούσαν ακόμα σε μικρότερα ακροατήρια. Ο Απόστολος περιδιάβηκε την πόλη, είδε, άκουσε και στη συνέχεια άρχισε να ομιλεί. Ο λόγος του εντυπωσίασε τους Αθηναίους που τους συνάρπαζε κάθε καινούρια ιδέα, κάθε πρωτάκουστη διδασκαλία, κάθε πρωτότυπη σκέψη. Ακούγοντας λοιπόν τον Απόστολο να ομιλεί για έναν άγνωστο Θεό τον οδήγησαν ενώπιον του Αρείου Πάγου, για να μιλήσει στο κορυφαίο βήμα της εποχής.

Ο Λόγος αὐτός του Αποστόλου διασώζεται στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, Κεφ. 17, 22-34. Εκείνο που δεν ....άντεξαν οι Αθηναῖοι ἦταν ἡ αναφορά του Παύλου στην Ανάσταση του Χριστοῦ. Εἶναι ενδιαφέρον το σχετικό χωρίο. Ἀς το ἀπολαύσουμε στην κατανοητὴ καὶ σήμερα γλῶσσα του ἀρχαίου κειμένου: «Ἀκούσαντες δε ἀνάστασιν νεκρῶν οἱ μὲν ἐχλεύαζον, οἱ δε εἶπον, ἀκουσόμεθά σου πάλιν περὶ τούτου. Καὶ οὕτως ὁ Παῦλος ἐξήλθεν ἐκ μέσου αὐτῶν. Τινὲς δε ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ ἐπίστευσαν, ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ γυνὴ ονόματι Δάμαρις καὶ ἔτεροι συν αὐτοῖς. (Πράξεις Αποστόλων. Κεφ. 17, 32-34)».

Εἶναι πράγματι συγκλονιστικό ὅτι μερικοὶ ἄντρες τὸν ἀκολούθησαν καὶ πίστεψαν ἀμέσως στὸ σωτήριο μήνυμα τοῦ Χριστοῦ. Ονομαστικά ἀναφέρονται ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ κάποια γυναίκα, ἡ Δάμαρις. Ἀκολούθησαν ὅμως τὸν Ἀπόστολο καὶ πίστεψαν καὶ μερικοὶ ἄλλοι. Ποῖοι τάχα νὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ Αθηναῖοι, που δὲν ἀναφέρονται τὰ ονόματά τους; Οἱ διάφοροι χριστιανοὶ συγγραφεῖς, οἱ ἐρμηνευτές καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοση θεωροῦν ὅτι ἀνάμεσα σὲ αὐτοὺς που πίστεψαν καὶ ἀκολούθησαν τὸν Ἀπόστολο γιὰ νὰ πληροφηθοῦν περισσότερα γιὰ τὴ νέα θρησκεία, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς που τοῦ εἶπαν «ἀκουσόμεθά σου πάλιν περὶ τούτου..» συγκαταλέγεται καὶ ὁ Ἅγιος Ἰερόθεος. Κατὰ μία ἀποψη θεωρεῖται ὁ Ἅγιος Ἰερόθεος πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἀθήνας καὶ διάδοχός του ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀθήνας παρέμεινε μικρὴ καὶ ολιγάνθρωπη τοὺς πρώτους αἰῶνες. Αὐτό ἦταν φυσικό, γιὰτί ἡ Ἀθήνα ἦταν τὸ μεγαλύτερο πνευματικὸ κέντρο τοῦ

αρχαίου κόσμου. Η καθέδρα του δωδεκαθέου και των πολλών φιλοσοφικών ρευμάτων. Οι φιλοσοφικές σχολές της λειτουργούσαν και τον τέταρτο μ.Χ. αιώνα. Χρειάστηκαν πνευματικοί αγώνες τεράστιοι για να περάσει το μήνυμα και το περιεχόμενο της διδασκαλίας του Παύλου περί του «Αγνώστου Θεού» που οι Αθηναίοι τον σεβόντουσαν, χωρίς να τον γνωρίζουν.

Μέσα σε ένα τέτοιο απρόσφορο και δυσκαλλιέργητο πνευματικό έδαφος άρχισε ο Άγιος Ιερόθεος να γεωργεί. Η σοφία του, η φώτιση και η χάρη του Αγίου Πνεύματος τον βοήθησαν να κρατήσει το σπόρο ζωντανό και να τον παραδώσει βλαστερό στον διάδοχό του.

Οι αιώνες περνούσαν και οι χιλιετίες. Το δέντρο της νέας θρησκείας που φύτεψε ο Παύλος εκείνο το δειλινό του 52 μ.Χ. ενώπιον του Αρείου Πάγου, απλώθηκε στην πόλη της Παλλάδας. Ρίζωσε βαθειά στο ιερό έδαφος της Αττικής γης.

Ο Άγιος Ιερόθεος είχε καταβάλει όλη του την ικμάδα για να το προφυλάξει στα πρώτα του βλαστήματα. Εκεί από ψηλά είχε πάντα την έννοια, όλα αυτά τα χρόνια, για την τύχη του δέντρου της πίστης. Η πόλη του συνέχεια μεγάλωνε. Μέσα στον εικοστό αιώνα γιγαντώθηκε τόσο που δεν περίμενε κανείς. Ο κόσμος τραβούσε κατά κύματα, ολόισια, για την πόλη της Παλλάδας. Ξερριζωνόταν από τις πατρογονικές εστίες της υπαίθρου χώρας και σκήνωνε σε όλα τα επίπεδα και τους απαλοκόρυφους λόφους της Αττικής. Γενικός ξεσηκωμός. Όλοι οι δρόμοι οδηγούσαν στον ευλογημένο τόπο!

Εκεί κατά τα δυτικά της πόλης δεν ξέρω το πώς και το γιατί συνάχτηκαν οι πιο φτωχοί. Άνθρωποι του μόχθου. Του ιδρώτα. Με πολλά παιδιά και λίγα υπάρχοντα. Με ροζιασμένα χέρια και καταρρυτιδωμένα πρόσωπα. Μόνοι στην αρχή. Με παιδιά, γυναίκες και παππούδες πιο ύστερα. Στοιβάχτηκαν σε ένα δωμάτιο σπίτι, όλοι μαζί. Χτισμένο με «ξέλαση» συγχωριανών και φίλων. Το είπαν αυθαίρετο οι «νομοφύλακες». Στο αυθαίρετο αυτό στέγασαν τη ζωή τους και τα όνειρά τους. Πού θα εστέγαζαν όμως την πίστη τους; Και εκεί δεν άργησαν να βρουν λύση. Θέλεις οι συγκυρίες; Η μεσολάβηση του Αγίου; Η θεία Πρόνοια; Βρέθηκε ο τόπος. Βρέθηκε και ο τιμώμενος Άγιος. Ο πρώτος Επίσκοπος της Αθήνας. Ο Άγιος Ιερόθεος!.. Σαν να διάλεξε και ο ίδιος ο Άγιος τις φτωχογειτονιές για να χτιστεί ο ναός του!..

Ο ναός του Αγίου Ιεροθέου χτίστηκε με τις αιματηρές οικονομίες των φτωχών ενοριτών. Με εράνους, με ζητιανιά, με θυσίες. Με τη δυνατή φλόγα της καρδιάς τους. Μεγάλος ναός. Εντυπωσιακός. Ορατός από όλο σχεδόν το άστυ. Καμάρι και στολίδι της περιοχής.

Η ζωή κύλησε μέσα στον αέναο χρόνο. Με δυστυχία και ευτυχία, με πόνους και χαρές, με πίκρες και γλύκες. Η περιοχή του Αγίου Ιεροθέου αναπτύχτηκε. Χτίστηκαν στη θέση του «αυθαίρετου» θαυμαστές οικοδομές. Τα αγαθά πλεόνασαν. Οι άνθρωποι πρόκοψαν. Η πίστη κρατήθηκε ζωντανή. Η φλόγα

σιγοκαίει ακόμα. Δεν θα την αφήσουν οι Περιστεριώτες να σβήσει! Θα την κρατήσουν μέσα στην άγρια θύελλα των καιρών μας αναμμένη. Σε πείσμα αυτών που θέλουν να την σβήσουν. Αγρυπνεί ο άξιος Ποιμενάρχης τους. Φυλάνε Θερμοπύλες οι Άρχοντές τους. Ο Άγιος είναι ο δυνατός συμπαραστάτης. Από τους θόλους του μεγαλοπρεπούς ναού του παρακολουθεί τα τεκταινόμενα. Ακατάπαυστα πρεσβεύει στον Κύριο υπέρ όλων ημών.